

HABSBURSKÝ DEBAKL V RAKOUSKU – VZOR PRO NÁŠ STÁT

Tradičně bez zájmu našich médií proběhla zpráva Práva z 10. 12. 2004 o krachu habsburských restitucí v Rakousku. Televize nezveřejnila jako obvykle v těchto případech nic. Kdyby Habsburkové náhodou zvítězili, byly by z toho oslavné televizní ságy na několik týdnů. Taková je již praxe našich prohabsburských a prosudetských médií. Ostatně stejně se televize chová již léta v případech našich naciirestituentů. Potomci Habsburků podle rozhodnutí rozhodčích úřadů nemají nárok na někdejší dynastický majetek. Takto rozhodly rakouské úřady. *Nároky tří skupin Habsburků, žádajících cenné papíry, nájemní domy ve Vídni, pozemky a zámky, tak opět a definitivně propadly státu. Stát potvrdil rozhodnutí z roku 1919, opětne zakotvené v rakouské ústavě a potvrzené Státní smlouvou v roce 1955. Majetek zůstane státu a městu Vídni.* Kdyby takto postupoval český stát, všechny umělé kauzy tzv. restituentů u nás by byly smeteny se stolu již prostou aplikací Masarykových zákonů 1. ČSR o pozemkových reformách, a dále Benešových dekretů. Avšak náš stát díky politickým atakům prohabsburských, prosudetských a kolaborantských sil v kauzách tzv. zahraničních restituentů ve věci „kulhá na obě nohy“. *Umělé restituce trvají desetiletí, poškozují občany, podniky, kulturní instituce a jako v případě Salmů zasahují i do přírodních národních rezervací.* Voliči by se konečně měli probudit z mnohaleté otupělosti a více prověřovat své politické strany, jak dbají o stát, o zájem občanstva. Měli by se více zajímat o to, když argentinský příchozí bere určovacími žalobami střechy nad hlavou řádným občanům republiky, když se ze zámku Opočno vyvážely kulturní statky patřící státu do zahraničí, když se v Ratibořicích narušovaly restitucemi památky a když registrované nacistky vztahovaly své ruce i na pozemky v Moravském krasu.

Samotné Rakousko, to Rakousko, odkud se rekrutuje spousta emigrantských tzv. restituentů, kteří k nám přicházejí jako pohrobci právem konfiskovaných nacistů, zrádců a kolaborantů, právě to Rakousko zametlo s nároky dnes u nás tak glorifikovaných Habsburků. Dalo nám tím takový příklad a současně všem našim monarchistům takový morální políček, jaký jsme od roku 1945 u nás nezažili. Když už tento příklad tradičně nezabere na kolaborantské kliky senátorů, poslanců, úředníků a publicistů, měl by zapůsobit na ty politické strany, které za cíl vyhlásují ochranu národních zájmů republiky a občanstva. Páni lídři politických stran by si měli vzít z rakouského verdiktu názorný příklad, jak postupovat vůči naprosto neoprávněným nárokům všech těch Buquoyů, Geymullerů, Harrachů, Kinských (nikoli Kinských!), Larischů, Salmů, Schaumburg-Lippe, Schoellerů, Rohanů, Walderode a jak se všichni pohrobkové osob spojených s dekrety jmenují. Jestliže stát vyhověl oprávněným nárokům antifašistických a loajálních restituentů, pak by konečně měl po vzoru Rakouska definitivně zamést s nároky osob, které od počátku zcela zjevně nevyhovují našim zákonům. Ustaly by tak nekonečné soudní kauzy zatěžující stát a občanstvo poškozující nejen na majetku, ale rovněž urážející památku odboje a obětí nacismu. Ustaly by kampaně árijského tisku blábolící nesmysly o různých Františcích Oldřích a Hugonech Mikuláších, kteří se ve skutečnosti historicky jmenovali Franzové Ulrichové a Hugoni Nikolausové. Stát by konečně měl opustit svůj schizofrenní tanec mezi nelegitimními amorálními požadavky tzv. naciirestituentů na jedné straně a mezi platným právním pořádkem a morálkou antifašismu na straně druhé. Jestliže toto vlada státu nezvládá, pak by se snad měla poděkovat. Tak by to v civilizovaném státě Evropské unie mělo být pravidlem, není-liž pravda?

J. J. Nickelli